

Eliška Havelková

Kázání v Kladně, neděle Rogate, Zjevení 18

Milé sestry, milí bratři vítám vás na dnešních bohoslužbách ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Byli jste předem vyhlédnuti od Boha Otce a posvěceni Duchem, abyste se poslušně odevzdali Ježíši Kristu a byli očištěni pokropením jeho krví: Milost vám a pokoj v hojnosti. (1 Pt 1,2) Dnes je podle liturgického kalendáře neděle Rogate, tedy výzva: Modlete se!

Dnešní bohoslužbu zahájíme čtením ze Žalmu 116, 1 až 7

Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby,
sklonil ke mně ucho. Po všechny své dny chci k němu volat.

Ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkosti podsvětí; nacházím jen soužení a strasti.

Vzývám však Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň mi život!

Hospodin je milostivý, spravedlivý, náš Bůh se slitovává.

Hospodin je ochránce nezkušených: byl jsem vyčerpán, a dopřál mi zvítězit.

Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal.

Píseň žalm 66, 1 až 5

Modlitba

Milý Bože, přicházíme k tobě s modlitbou v důvěře, že nás slyšíš, že tě zajímáme a že o nás máš péči. Děkujeme ti, že k nám nejsi lhostejný, ať už k tobě přicházíme odkudkoliv, ať z radosti či bolesti. Vyznáváme, že v tomto světě, který se často zdá tebou opuštěný, přesto vidíme tvoji blízkost ve tvém stvoření, v lásce a přátelství, ve všem dobrém, co nám dáváš zakusit. Přicházíme k tobě, abychom u tvých nohou složili všechno, co nás tíží, abychom oslavili tvé svaté jméno a abychom načerpali tvoji sílu, jež překonává tento svět. Shlédni na nás, svoje stádečko a potěšuj a posiluj nás. Dávej nám prožít dnes svoji blízkost, svoji lásku. Vyznáváme, že bez tebe nejsme nic a že tě nutně potřebujeme ke svému životu, vždyť ty jsi náš život. Bez tebe nejsme nic, dáváme se ti do rukou a prosíme přijmi nás jako oběť, přijmi oběť našich životů, jako oběť tobě příjemnou a milou. Amen

První čtení: Lukáš 13, 1 až 5

Právě tehdy k němu přišli někteří se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětí. On jim na to řekl: „Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete. Nebo myslíte, že oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.“

Píseň 368 Ó, tvůrce, Duchu Svatý

Základ kázání: Zj 18, 20 až 24

Raduj se, nebe a svatí, apoštolové i proroci, protože Bůh vynesl nad tím městem rozsudek, jaký ono vyneslo nad vámi.

A jeden silný anděl pozvedl balvan, těžký jako mlýnský kámen, vrhl jej do moře a zvolal: „Tak rázem bude svržen Babylón, to veliké město, a nebude po něm ani památky. Nikdy už v tobě nezazní hudba, neozve se harfa, píšťala ani trubka, nikdy už v tobě nebude řemeslník ani umělec, nikdo už v tobě neuslyší zvuk mlýnů, nikdy už v tobě nezasvitne světlo lampy, nikdo už v tobě nezaslechne hlas ženicha a nevěsty. Tvoji obchodníci vládli světem a tvé čarovné nápoje mámily celé národy; ve tvých zdech tekla krev proroků a svatých a všech zavražděných na zemi.“

Kázání:

Jak jsem říkala na začátku bohoslužeb, dnešní neděle se liturgicky nazývá ROGATE, tedy příkaz modlete se! Tento příkaz zaznívá do doby, kdy jsme prožili spolu s Kristem jeho utrpení v postním období, kdy jsme oslavili jeho vzkříšení o Velikonocích, a doby, kdy čekáme s celou církví na seslání Ducha Svatého. Ale jak to tak v životě bývá, tak navzdory liturgickému pořádku, navzdory velikonočnímu veselí, ne vždy můžeme nechat utrpení v minulosti na kříži, ale provází nás i po slavném vzkříšení. Kristova smrt a Kristovo vzkříšení nás probudily k novému životu ve slávě, ano, zlo je poraženo, ano, smrt je poražena, ano už jsme boží děti, ano, už jsme byli zachráněni, ale přesto stále žijeme v každodenní realitě, která na nás útočí. Navzdory vítězství na kříži i dnes trpí mnoho lidí. Co si počít s utrpením? O tom budeme dnes mluvit celý den a odpověď na to neexistuje, leč ono rogate! Modlete se! Mějte proto prosím dnes celý den při našem přemýšlení tato slova na paměti: odpověď na utrpení nedostanete, ale právě proto se modlete, to je ta odpověď. Modlete se.

18. Kapitola Zjevení také zaznívá do doby jistého mezidobí, kdy už by Babylon měl přece být dávno minulostí, kdy už by neměl útočit na boží lid, ale přesto je tento strašák minulosti až příliš reálný. Autor 18. Kapitoly knihy Zjevení se inspiroval pro svoje slova u proroka Jeremjáše v 51. Kapitole. Jako prorok Jeremjáš mluví o radosti z budoucí zkázy Babylona, tak o ní mluví i autor Zjevení. Jako Jeremjáš háže knihu o soudu Babylona do řeky Eufratu jako symbol toho, jak Babylon jednou skončí, tak i anděl v knize Zjevení háže mlýnský kámen, symbolicky Babylon, do moře. Tak už se to stalo, nebo ne? Babylon už přece není, Babylon je přece poražen, tak jak to, že je stále co házet do vody? Vždyť už měl být dávno utopen!

Zprávu o zkáze antického Babylonu nám zanechal starořecký zeměpisec Strabón, současník Ježíše, který žil a psal na přelomu letopočtu. Ten se pokoušel najít starobylé město Babylon, ale protože město bylo rozmetáno a srovnáno se zemí, na jeho místě byla jen poušť, nikdo nebyl schopen ho v té poušti dohledat. Ten slavný Babylon. Jeremjáš to předpověděl, Babylón padl. Tak jak to, že Jan na Patmosu, autor Zjevení, mluví o jeho budoucí zkáze?! Už Jeremjáš sliboval zkázu Babylonu a radost z vysvobození božího lidu, a přesto mnoho let poté Jan slibuje totéž. Babylon má být mrtev a utopen ležet na dně Eufratu! Jak to, že stále ještě má moc týrat?!

Babylon Jeremjášův je totiž pouhým předobrazem Babylonu knihy Zjevení. Když Jan píše na Patmosu o zkáze Babylonu, nemluví o tomto konkrétním městě, které už dávno neexistuje, ale má na mysli to, co ten starý Babylon představoval. Světové centrum světového světového názoru. Centrum obchodu, bohaté město, krásné město, plné života, hudby, radovánek tohoto světa, plné přepychu a snobství nejvyššího kalibru. Centrum vybrané společnosti. Centrum systému, který tento blahobyt zajišťuje. Tato krása je postavena na zádech otroků, na zádech jiných, slabších národů. Babylon vykořisťuje: vykořisťuje ty, kteří na něj dřou. Krade lidi, krade muže od rodin, aby kutali v dolech, krade matky, aby se staly služebnicemi a sexuálními otrokyněmi, krade děti, aby se staly poskoky a k převýchově. Ačkoli jeden Babylon už leží opuštěn v poušti, mnoho dalších Babylónů povstávalo, postává a bude

povstávat, dokud bude i tento svět. V době Jana byl tímto Babylonem Řím, který kradl křesťany, aby je křižoval na cestách do měst, aby je předhazoval lvům a podobná zvěrstva. A tak co mají ti nebozí, ty oběti tohoto systému, dělat? Ti, kteří v tomto systému nejsou slyšet, jejich pláč nikoho nezajímá, protože tito podlidi jsou jen prostředkem k většímu luxusu utlačovatelů, co mají dělat? Co mají tato jehňátka dělat tváří v tvář masokombinátové lince systému Babylona?

Co mohou dělat, ... nic.... mohou křičet. Mohou křičet do nebes. Rogate! Modlete se!

“Když Beránek rozlomil pátou pečeť, spatřil jsem pod oltářem ty, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali. A křičeli velkým hlasem: „Kdy už, Pane svatý a věrný, vykonáš soud a za naši krev potrestáš ty, kdo bydlí na zemi?“ Tu jim všem bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, aby měli strpení ještě krátký čas, dokud jejich počet nedoplní spoluslužebníci a bratří, kteří budou zabiti jako oni.” Pro hlasitý zpupný chechot Babylona, není slyšet pláč utlačovaných. Pro bohatství není vidět krev, vsáknutou do země. Nyní je to samá kytara a píšťalka a zlato a kožené výrobky a vybrané lahůdky a moderní technologie, ale podle Jana nic z toho nebude ani viděno ani slyšeno. Ustane hudba, ustane denní cvrlikání a ruch. V dnešním čtení máme z 90/ seznam toho, co v Babylonu nebude vidět či slyšet. Jediné, co v tom mrtvolném tichu zazní, jediné, co bude nalezeno, bude ta mlčenlivá a tichá krev, která z Boží perspektivy nebyla nikdy ztracenou, která do nebes volá s hlasitou výčitkou – jak to, Bože? Kdy už tohle skončí? Po přepychu konzumu je veta a jediné, co za sebou zanechal, je krev volající do nebes, to je jediné, co po něm zůstane.

Kde je nyní ta Kristem přikázaná láska k nepřátelům? Ta spočívá v prodloužené lhůtě soudu. Bůh je totiž spravedlivý. Ale je spravedlivější, než my lidé, je svatý. Jeho spravedlnost je hnána láskou k člověku a tak cpe milosrdenství všude, kam se dá, i tam, kde by už lidé dávno na pranýři utýrali agresora spravedlivým trestem. V jedné písni se zpívá: V každém najdeš dobro, nevím, jak to děláš, zatímco já skončil, ty pořád hledáš. Kristus bere na sebe naše viny, doslova v řečtině naše dluhy, a proto chce, abychom spravedlnost nechali na něm a nebrali ji do svých rukou. Vždyť kdyby krev umučených martyřů ve zjevení měla moc soudit, jak by asi dopadli agresori. Ale to právě kvůli pomateným agresorům se čeká s božím konečným soudem. Agresori jsou často jen oběti, lidé, kteří se nedočkali ve světě spravedlnosti, kteří byli všemožně týráni, děti alkoholiků a sadistů. Vždyť mnozí masoví vrazi a násilníci byli sami dříve někým týráni a svojí agresí se jen brání, protože se ve skutečnosti bojí. A tak Babylon, který bude odsouzen je to zlo, ten systém zla, ale ti, kdo mu podléhají budou potřebovat hodně lásky, protože pokud se nevzpamatují a nepřestanou sloužit šelmě, skončí spolu s ní v ohnivém jezeře. Přiznejme si to, Kdo z nás by na kříži nechtěl raději místo Krista vidět třeba Piláta, nebo Kaifáše. Kdo by místo Jana Palacha nechtěl vidět hořet příslušníky STB? Když si vzpomenete na 1. Čtení, tak tam se dočítáme, že Pilát smíchal krev některých Galilejců, s krví z pohanských obětí, tedy s krví prasat. Jaké znečištění, jaké zneuctění, jaké rouhání! Kdo z nás by mu nechtěl usekat ruce! I krev těchto Galilejců volá do nebes a ptá se kdy už konečně, kdy nás už pomstíš?!

Soud se v hebrejštině řekne mišpat. Znamená to narovnání poměrů, zjednání práva sirotkovi a vdově, zjednání práva obětem. Takový soud Bůh nastolí. Každá oběť touží po pomstě, ale pomsta v lidských rukách plodí zase další oběti. Boží soud hledá člověka, miluje člověka, miluje i ty, kteří v rámci systému mučí jiné. Bůh je ale ten jediný, kdo dokáže zvednout mlýnský kámen, systém, babylón, který drtí lidi jako lis, který z lidí ze zrn činí mouku, který z lidí z oliv drtí olej, kámen, který je mimo

lidské schopnosti zdvihnout, jen Bůh tento kámen umí zvednout, jen Bůh umí zvednout ten systém, co drtí kosti a mačká z lidí krev - a skoncovat s ním jednou provždy a pohřbít ho tam kam patří, do místa chaosu, které také bude překonáno, do moře. A pokud tak ještě neučinil, čeká na ty, kteří by se snad ještě dokázali odvrátit od šelmy a jejího mámení.

Bůh dokáže to, co lidé neumí. Oddělit zrno od plev. Dokáže oddělit člověka a zlo. Dokáže zabít systém, ale dát vyváznout tomu, kdo lituje hříchů napáchaných v jeho službě. Bůh dokáže milovat nemilovatelné a dává čas, nechává vedle sebe na jednom poli růst úrodu i plevel, trápí se s neplodným fíkovníkem, třeba začne rodit, a na konci zaplatí všem nádeníkům na poli stejnou mzdu, těm, co se dřeli celý život na jeho vinici i těm, kteří se ukázali na poslední chvíli. Právě kvůli té poslední chvíli se čeká. A ano, je spravedlivý, zabije zlo, ale ještě nemůže, ještě nechce, třeba se ještě někdo odvrátí od své zlé stezky. Vždyť jaká by byla škoda, kdyby apoštola Pavla zabil blesk z nebe, když ještě vraždil křesťany. Ano, jeho počínání bývalo pekelné, ale zároveň dostal novou šanci, nový život a to, co v něm učinil, z toho žije církev dodnes. Bůh odplatí a přijde i na pomstu, z níž krev umučených bude jásat, přijde náprava poměrů, přijde vysvobození, ale ještě ne, přece to neodnesou ti, kteří by mohli činit pokání a ještě svým obrácením změnit dějiny. A tak se modlete. Vaše utrpení volá do nebes hlasitěji než bujaré veselí tohoto světa. Bůh ho slyšel, Bůh ví o vašich vzlykách, která mu posíláte v noci do polštáře. Bůh ví o vašich trápeních, a ty budou nakonec to nejhlasitější, co z tohoto světa zbude. Bůh na vás nezapomněl, ale čeká. Komu se děje bezpráví, ten bude pomstěn, ale asi jinak, než smrtí hříšníka. Vždyť jeho trest už na sebe vzal Bůh sám.

To, že něčí krev byla znesvěcena, to si ti lidé nezasloužili, nebyl to trest za malou víru, to že někdo dostal rakovinu, to není trest za jeho bezbožný život, to, že má někdo depresi, není trest za jeho nevíru, to že někdo musí pomalu umírat na roztroušenou sklerózu není, aby se na něm zjevila sláva boží, to že se někdo stane obětí tsunami není trest nad bezbožným světem a to, že na někoho spadne věž v Siloe, za to ti lidé nemohli, To že je někdo týrán, že je někdo znásilněn, to není Boží trest. To říká Ježíš v prvním čtení. A tak proč tedy? Proč se to děje? Jobovi také Bůh nedá odpověď na jeho utrpení. Odpověď na otázku proč se to děje, Bible nenabízí. Ježíš ale říká, číňte pokání a já přidám ono dnešní ROGATE, modlete se.

MODLITBA:

Píseň 394 Ó pojdte všichni

ohlášky

Píseň 406 chval Pána svého

Přímluvy

Poslání 1. Pt 2, 11 a 12

Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu ,v den navštívení‘.

a požehnání

Píseň Bud tobě sláva 346